

[Pelle Voigt]

Jeg skal takke ministeren for hans redegørelse og også for hans forsøg på at rydde op i den omfattende begrebsforvirring, mange i debatten om disse sager har gjort sig skyldige i. Men jeg mener ikke, det er tilfældigt, at der har været begrebsforvirring om, hvad der var strategi af det her, og hvad der var militære doktriner, hvad der var Airland Battle i det amerikanske feltregulativ, og hvad der var Airland Battle 2000, en overskrift, som jo findes på en lang række dokumenter osv. Jeg mener ikke, den forvirring er tilfældig, og jeg mener, tingene hænger sammen på mange måder.

Man kan, hvis man skal udtrykke det meget populært, sige, at NATO's strategi er en meget bred ramme, en kødpølse, som man kan putte mange forskellige ting i, og som stadig beholder betegnelsen kødpølse. Men indholdet kan være noget ganske andet end kød, og det kan skiftes ud, alt efter hvilke slagterispildprodukter man i givne situationer ønsker at slippe af med. Man kan putte forskellige militære doktriner ind i NATO's strategi, som på helt afgørende vis kan ændre ikke alene formen på strategien, men i allerhøjeste grad også dens indhold.

Det, som har foranlediget denne debat, er en sådan nyudvikling af militære doktriner, som under navnet Airland Battle nu er knæsat officielt som amerikansk doktrin i det amerikanske feltregulativ FM 100-5 fra 1982. Airland Battle-doktrinen kendetegnes bl.a. ved to begreber, nemlig udvidet slagmark og integreret slagmark. Den udvidede slagmark betyder, at man retter offensiver med dybe slag langt inde på fjendens område med det formål at ramme hans anden angrebsbølge, og begrebet integreret slagmark betyder, at alle våbentyper tages i anvendelse. Det vil sige, at det, der skal integreres, er brugen af atomvåben, af kemiske våben, af konventionelle våben og af elektroniske våben.

Vi mener, at Airland Battle-doktrinen med dens offensive, fremskudte forsvar og integreringen af atomvåben og kemiske våben i operationer dybt inde i fjendens bagland på mange måder betyder en farlig eskalering af spændingen mellem Øst og Vest.

For det første er doktrinen klart inspireret af offensive doktriner fra krige, der just ikke var et svar på angreb, men snarere rene angrebskrige eller i det mindste såkaldt forebyggende angrebskrige.

Hvis man ser i FM 100-5, henvises der igen og igen både til den tyske hærs erfaringer, den såkaldte Blitzkrieg, og især til det israelske forebyggende angreb på Egypten i 6 dages krigen i 1967. Uanset hvad hensigten måtte være med at opbygge sådan en doktrin og tilsvarende militær slagkraft, kan det ikke undgås, at Warszawapagten bliver nødt til at tage ind i sine overvejelser, at der rent faktisk kan være tale om angrebsforberedelser, om forberedelser til et første slag.

For det andet medfører ideen om den integrerede slagmark en alvorlig sænkning af atomvåbentærsklen, og det skal jeg illustrere ved at henvise til, hvordan den amerikanske hærs egne ledende strateger udlægger doktrinen i den amerikanske hærs officielle blad, Military Review. Her skriver oberst William G. Hanne i en omhyggelig gennemgang af de nye doktriner i Field Manual 100-5 i juni-nummeret 1982 bl.a.:

»I modsætning til 1976-udgaven af FM 100-5 vrimler 1982-udgaven med henvisninger til atomvåbenkrigsførelse og kemisk krigsførelse. Disse henvisninger handler ikke blot om, hvordan man beskytter sig imod den (skadebegrænsning), men tillige om, hvordan man med held udkæmper atomvåben- og/eller kemiske konflikter. Der skelnes ikke mellem førsteslag og gengældelse på atomvåbenarenaen, men i kemiske situationer er al brug fra de amerikanske styrkers side forudgrebet af førstebrug fra den modstående styrke – i overensstemmelse med den udtrykte amerikanske politik.

Den fremadskridende amerikanske doktrin siden 1976 som eksemplificeret i US Army's publikationer virkeliggør angrebets ånd som denne doktrins nøgleprincip. De to væsentligste feltregulativer, FM 100-1 og FM 100-5, udmaler både generelt og i specifikke detaljer, hvordan angrebets ånd vil blive brugt til at styrke hæren og gøre hæren i stand til at udføre sin pålagte mission. Og i overensstemmelse med angrebets ånd må intet våben, der i felten kunne gøre det muligt for hæren at gribe eller genvinde initiativet, overses eller afskrives i planlægningsforløbet.«

I de amerikanske militære planlægningskredse er man fuldt ud klar over, at USA's europæiske allierede ikke nødvendigvis deler den amerikanske begejstrede ubekymrthed for atomvåben og kemiske våben. Det kom-